

สารศิษย์เก่า แพทยม.อ.

Newsletter of the Alumni Association of PSU MEDICINE

NEW!!

สัมภาษณ์ศิษย์เก่า

นพ.สุเทพ วัชรปยานันท์

อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทย
และการแพทย์ทางเลือก

รายชื่อกรรมการบริหารสมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์

(วาร:บริหารงาน ตุลาคม พ.ศ. 2558 - กันยายน พ.ศ. 2560)

ที่ปรึกษา

1. คณบดีคณะแพทยศาสตร์		
2. ศ.นพ.วีระพล	จันทร์ดียิ่ง	รุ่น 1
3. ศ.นพ.พิเชษฐ	อุดมรัตน์	รุ่น 2
4. ผศ.นพ.กอประชุลย์	ตย์คานนท์	รุ่น 3
5. ผศ.นพ.ธวัช	ตันติสารศาสน์	รุ่น 3

คณะกรรมการ

1. ผศ.นพ.เกียรติศักดิ์	ราชบริรักษ์	รุ่น 7	นายกสมาคมฯ
2. ผศ.นพ.สิทธิโชค	อนันตเสรี	รุ่น 7	อุปนายกภายใน
3. นพ.สมศักดิ์	เสริอภินันท์	รุ่น 7	อุปนายกภายนอก
4. ผศ.พญ.กรัณท์รัตน์	สุนทรพันธ์	รุ่น 13	เหรียญก
5. ผศ.นพ.นิพัฒน์	เอื้ออารี	รุ่น 18	เลขานุการ
6. นพ.ชัชชัย	ปรีชาไว	รุ่น 18	นายทะเบียน
7. ผศ.นพ.รังสรรค์	ภูรยานนทชัย	รุ่น 19	ประชาสัมพันธ์
8. ผศ.พญ.นลินี	โกวิทวนางษ์	รุ่น 19	ปฏิคม
9. รศ.นพ.สมชาย	ทั้งไพศาล	รุ่น 4	กรรมการ
10. ผศ.นพ.ประศาสน์	บุญยพิพัฒน์	รุ่น 4	กรรมการ
11. ศ.นพ.กรีธา	ธรรมคำภีร์	รุ่น 5	กรรมการ
12. นพ.สรรพงษ์	ฤทธิรักษา	รุ่น 16	กรรมการ
13. นพ.อรรถพล	รัตนสุภา	รุ่น 22	กรรมการ

รายชื่อคณาธิการสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.

(วาร:งาน กรกฎาคม พ.ศ. 2559 - ปัจจุบัน)

ที่ปรึกษา

- คณบดีคณะแพทยศาสตร์
- นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์
- รศ.พญ.ฐิติมา สุนทรลัจ

บรรณาธิการ

- ศ.นพ.พิเชษฐ อุดมรัตน์

รองบรรณาธิการ

- ผศ.พญ.นลินี โกวิทวนางษ์
- นพ.วีรพงศ์ วัฒนาวณิช

กองบรรณาธิการ

- ผศ.นพ.กอประชุลย์ ตย์คานนท์
- นพ.ชัชชัย ปรีชาไว
- นพ.คุณุตม์ จารุธรรมโสภณ
- นายกลโมสรณ์นักศึกษาแพทย์

อดีตบรรณาธิการ

- ศ.นพ.พิเชษฐ อุดมรัตน์, รศ.นพ.สมชาย ทั้งไพศาล, ผศ.นพ.สิทธิศักดิ์ พฤษชัยปิติกุล,
- ผศ.นพ.กอประชุลย์ ตย์คานนท์, ผศ.นพ.ธนะพันธ์ ชูบุญ, ผศ.นพ.รักษาย บูหงาชาติ,
- รศ.พญ.ฐิติมา สุนทรลัจ

45th Anniversary
คุณภาพเพื่อสังคมไทย มุ่งไกลสู่ระดับนานาชาติ

สารศิษย์เก่า แพทย์ ม.อ.

(Newsletter of the Alumni Association of PSU Medicine)

ปีที่ 31 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มีนาคม 2560

จัดทำโดย

สมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์
หน่วยผลิตตำรา คณะแพทยศาสตร์

สารบัญ

บรรณาธิการแถลง	3
จากใจคนบด	4
สารจากนายกสมาคมฯ	6
บทความพิเศษ	
● ไตรภูมิภคากับโลกทัศน์คนไทยในแผ่นดิน ก่อนรัชกาลที่ ๙	7
สัมภาษณ์ศิษย์เก่า	
● อธิบดี บว.สุเทพ วัชรนิยานันท์	11
รำลึกคณะแพทย์ ม.อ.	
● คณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ในความทรงจำ ช่วงเวลาที่ดีที่สุด 6 ปีในรั้วศรีตรัง	15

ศิษย์เก่า ม.อ. ที่นำภาคภูมิใจ

● ศ.บว.วีระพล จันทร์ดียิ่ง	19
● บว.เบ็ญสิริ รัตนบุรี	20

หากจะถามว่าสื่อสิ่งพิมพ์ของคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ที่เป็น เรื่องของศิษย์เก่า และสื่อกลางระหว่าง คณะกับศิษย์เก่า นั้นเกิดครั้งแรกเมื่อใด คงต้องตอบว่าเกิดขึ้นในสมัยที่ ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช เป็น คณบดี โดยในครั้งแรกใช้ชื่อว่า ข่าวคณะแพทย์ ฉบับศิษย์เก่า ออกมาเมื่อปี พ.ศ. 2529 เนื่องจากในขณะนั้นคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ได้ออกข่าวคณะแพทย์อยู่เป็นประจำทุกวันอยู่แล้ว จึงออกฉบับศิษย์เก่าขึ้นมาต่างหาก ปีละ 2 ฉบับ คือทุก ๆ 6 เดือน โดยมี นพ.พิเชฐ อุดมรัตน์ เป็นบรรณาธิการ เมื่อ นพ.พิเชฐ อุดมรัตน์ ลาไปฝึกอบรมต่างประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2531-2532 ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ทาบทาม นพ.สมชาย ทั้งไพศาล มาเป็นบรรณาธิการ จึงเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงจากข่าวคณะแพทย์ฉบับศิษย์เก่ามาเป็น “สารศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” แทน โดยเริ่มฉบับหนึ่ง เป็นปีที่ 1 ฉบับที่ 1 ตุลาคม 2531 จนถึงสมัย ศ.นพ.ธาดา

ยิบอินซอย เป็นคณบดีก็ยังคงมีการตีพิมพ์สารศิษย์เก่าออกอย่างต่อเนื่อง โดยมี นพ.สิทธิศักดิ์ พลฤกษ์ปิติกุล เป็นบรรณาธิการ โดยการจัดพิมพ์ได้รับความอนุเคราะห์จากคณะแพทยศาสตร์ และในขณะนั้นสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ก็ยังไม่เกิดขึ้น จนถึงยุคสมัยที่ รศ.พญ.พันธ์ทิพย์ สงวนเชื้อ มาเป็นคณบดี ท่านได้ให้ความสำคัญทั้งเรื่องการจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่าและเรื่องสารศิษย์เก่า และได้มอบหมายให้ นพ.พิเชฐ อุดมรัตน์ กลับมาทำหน้าที่บรรณาธิการรอบที่สอง ในปีพ.ศ. 2543 จนถึงสมัยที่ รศ.นพ.กิตติ ลีเมอภิชาติ เป็นคณบดี นพ.พิเชฐ อุดมรัตน์ ก็ถูกมอบหมายให้กลับมาทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการอีกเป็นรอบที่สาม โดยสารศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ได้ใช้ชื่อสั้น ๆ ว่าสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. และเริ่มกลับมาฉบับเป็นปีที่ 1 ฉบับที่ 1 ใหม่อีกครั้งในปีพ.ศ. 2556 สมัยที่ รศ.พญ.ฐิติมา สุนทรลัจ เป็นบรรณาธิการ

สมาคมศิษย์เก่าชุดปัจจุบัน เห็นว่าควรจะนับสารศิษย์เก่าที่เริ่มปฐมบทเป็นข่าวคณะแพทย์ฉบับศิษย์เก่า ในปีพ.ศ. 2529 ว่าเป็นปีที่ 1 มากกว่าจะนับหนึ่งไปเรื่อย ๆ และเพื่อแสดงให้เห็นว่าสารศิษย์เก่าของคณะนี้ได้มีมาอย่างช้านานแล้ว เพียงแต่บางช่วงอาจจะลุ่ม ๆ ดอน ๆ หรือขาดหายไปบ้าง ด้วยเหตุนี้ กองบรรณาธิการสารศิษย์เก่าฯ จึงเห็นควรให้นับสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ฉบับแรกประจำเดือนมกราคม-มีนาคม 2560 นี้ว่าเป็นฉบับของปีที่ 31 ฉบับที่ 1 ทั้งนี้เป็นต้นไป จึงเรียนมาให้ศิษย์เก่าได้ทราบครับ

และหากศิษย์เก่าท่านใดสงสัยว่าคราวนี้ทำไมรูปบรรณาธิการจึงผมสั้นกว่าเดิม ก็ใครเรียนให้ทราบว่ามีผมได้ไปเข้าร่วมโครงการของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งจัดให้มีโครงการบรรพชาเป็นพระภิกษุสงฆ์ หรือบวชชีพราหมณ์ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จสวรรคตครบ 100 วันที่เรียกว่า พระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศล 100 วัน หรือ “สดมวาร”

ผมจึงขอถือโอกาสนี้อำนวยความสะดวกให้กับญาติที่ได้ออกจากการบวชถวายเป็นพระราชกุศลในครั้งนี้ จงประสบพบแต่อาจารย์แพทย์ทุกท่าน และศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.ทุกคนด้วยครับ

เจริญพร เจริญธรรม ครับ

ศ.นพ.พิเชฐ อุดมรัตน์

บรรณาธิการสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.

ปีพุทธศักราช 2560 นับเป็นวาระครบรอบ 45 ปี ของการประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้มีการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2515 นับเป็นต้นกำเนิดแห่งความภาคภูมิใจของลูกสงขลานครินทร์ในทุก ๆ รุ่น ที่ได้สำเร็จการศึกษาแพทยศาสตร์จากสถาบันแห่งนี้มาเกือบ 40 รุ่น ศิษย์เก่าของคณะแพทยศาสตร์ มอ. ที่สำเร็จออกไปรับใช้สังคมและได้สร้างชื่อเสียง ทুমเทร่างกายแรงใจในหน้าที่ สร้างผลงานเพื่อชุมชนมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทำให้ในปัจจุบันโรงพยาบาลสงขลานครินทร์เป็นที่ยอมรับ เป็นที่พึ่งพิงและได้รับศรัทธาจากประชาชนในภาคใต้ ปัจจุบันโรงพยาบาลมีจำนวนเตียง 846 เตียง มีปริมาณผู้ป่วยนอกประมาณ 1 ล้าน visit และคนไข้ในประมาณ 40,000 คน ต่อปี

ในช่วงแรก คณะแพทยศาสตร์ได้ฝ่าฟันอุปสรรคในการสอนนักศึกษาตั้งแต่รุ่นที่ 1 ซึ่งขณะนั้นไม่มีสถานที่เรียนเป็นของตัวเอง ต้องนำนักศึกษาชั้นปริคณีกไปเรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และในช่วงแรกที่โรงพยาบาลยังสร้างไม่เสร็จเนื่องจากมีปัญหาฟ้องร้องในการก่อสร้างโรงพยาบาลทำให้นักศึกษาต้องไปขึ้นชั้นคลินิกที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ การเดินทางไปเรียนไม่สะดวกและอันตราย แต่นักศึกษารุ่นแรก ๆ ก็สามารถสำเร็จการศึกษาและออกไปเป็นแพทย์ที่เข้มแข็งในการทำงานสร้างชื่อเสียงเกียรติยศจนเป็นที่ประจักษ์ นักศึกษารุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 เริ่มเกษียณอายุราชการในช่วงปีที่ผ่านมา ต้นกล้าของคณะแพทยศาสตร์รุ่นต่อรุ่น จากรุ่นแรกสู่รุ่นถัด ๆ มานั้นก็ยังสร้างผลงานเป็นที่ประจักษ์ เป็นอาจารย์แพทย์ก็มากมาย และบรรจุในสถานพยาบาลทั่วประเทศ จนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นคณะแพทยศาสตร์ภูมิภาคที่เป็นสถาบันหลักของภาคใต้

หลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิตเองก็ได้มีการพัฒนา มาอย่างต่อเนื่อง จนเมื่อ พ.ศ. 2542 นักศึกษารุ่นที่ 26 เป็น นักศึกษาแพทย์รุ่นแรกที่ได้ใช้ระบบการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็น ฐาน (problem-based learning) โดยยึดปรัชญาการศึกษาที่ว่า บัณฑิตแพทย์ของคณะแพทย ม.อ. จะสามารถค้นคว้าและศึกษา ด้วยตัวเองตลอดไป ความเป็นผู้นำในการพัฒนาด้านแพทย ศาสตร์ศึกษา ทำให้สมาคมเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพอาจารย์ และองค์กรระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย ได้มอบรางวัลให้ กับคณะแพทย์และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในการประชุม วิชาการประจำปีของสมาคมฯ วันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2560

โรงพยาบาลสงขลานครินทร์เป็นสถาบันที่ได้บุกเบิกการ พัฒนาคุณภาพผ่านการผลักดันของท่านคณบดี และทีมบริหาร จากรุ่นสู่รุ่น ได้นำกระบวนการประกันคุณภาพ (QC/QA) การ พัฒนาคุณภาพอย่างครอบคลุมในทุกภาคส่วน (TQM) จนเป็น โรงพยาบาลของคณะแพทยศาสตร์แห่งแรกผ่านการประเมิน ของสถาบันรับรองมาตรฐานโรงพยาบาล (HA) ในปี พ.ศ. 2544

และความภาคภูมิใจสูงสุดขององค์กรก็ได้แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จอีกครั้งเมื่อโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ได้รับรางวัล TOC จากสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐของ ประเทศแห่งแรกที่สามารถผ่านการรับรองนี้ ความโดดเด่น ของโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ในเรื่องมาตรฐานคุณภาพโรง พยาบาลพร้อมกับการใช้ระบบสารสนเทศ (HIS) ที่นับได้ว่ามี ความเสถียร สะดวกต่อการใช้งาน จนทำให้ระบบนัดและระยะ เวลารอคอยการตรวจ การรับยาของผู้ป่วยสั้นลงอย่างมาก

กระผมคิดว่า การที่คณะแพทยศาสตร์ ม.อ. จะมี วาระครบรอบ 45 ปี นี้จะเป็นโอกาสอันดีที่ศิษย์เก่าของคณะ แพทยศาสตร์ ม.อ. จะได้รวมพลังและแสดงออกถึงความเป็น ลูกสงขลานครินทร์อย่างพร้อมเพรียงกันในปีนี้ ซึ่งคณะแพทย์ ได้เริ่มดำเนินการไปแล้ว คือ ประกวดโลโก้ 45 ปีคณะแพทย์ เพื่อให้ใช้เป็นสัญลักษณ์หลักของกิจกรรมที่จะดำเนินตลอดปี นี้และจะได้เสนอข้อมูลที่จะจัดกิจกรรมในวาระครบรอบ 45 ปี ผ่านท่านนายกสมาคมศิษย์เก่า และประธานรุ่นแต่ละรุ่นเพื่อจะ กระจายข่าวให้ทราบกันอย่างทั่วถึงต่อไปเพื่อให้มีโอกาสในการ สร้างเกลียวสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันอย่าง เหนียวแน่นต่อไป ในระยะเวลาต่อจากนี้ไป

รศ.นพ.พุดศักดิ์ พุทธิวิบูลย์
คณบดีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เรียน ศิษย์เก่าแพทยศาสตร์ ม.อ. ที่รักทุกท่าน

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วมาก บัดนี้ครบรอบ 45 ปีแห่งการสถาปนาคณะแพทยศาสตร์ สงขลานครินทร์แล้วครับ หากเทียบเคียงกับคนเรา ก็เข้าสู่วัยที่ได้สั่งสมความรู้และประสบการณ์ เปี่ยมพร้อมสมบูรณ์ที่จะก้าวสู่การเป็นผู้นำ เฉกเช่นที่คณะแพทย์ ม.อ. ได้เป็นอยู่ในวันนี้ นอกจากการบริการสุขภาพขั้นสูงแล้ว และไม่น่าเชื่อว่าจนถึงปัจจุบันผลิตบัณฑิตแพทย์จบไปแล้วถึง 4,055 คน และผลิตแพทย์ประจำบ้านในสาขาต่าง ๆ จบไปแล้วถึง 499 คน แต่ละท่านที่จบไป จึงเป็นหน่อพันธุ์แห่งปัญญาไปแก้ปัญหา ชี้นำสังคมด้านสุขภาพและด้านอื่น ๆ ทั้งในภาคใต้และภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ รวมไปถึงระดับนานาชาติมิใช่น้อย นับเป็นเรื่องน่าภาคภูมิใจแก่ศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบัน และคณาจารย์ของเราเป็นอย่างยิ่ง

เหนือสิ่งอื่นใด ความยิ่งใหญ่ ยืนหยัดอยู่ได้ของสถาบันอันเป็นที่รักของเรานั้น เริ่มต้นมาจากพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นจากพ่อหลวงของเรา พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ สามารถกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า พวกเราคือชาว ม.อ. ได้รับพระบารมีของพระองค์ท่านตลอดไป

ในปีพ.ศ. 2560 นี้ ทางสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ จะจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เรื่องใดบ้าง จะเรียนทุกท่านให้ได้ทราบในโอกาสต่อไปครับ

ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างที่ทำที่สุดมิได้

ผศ.(พิเศษ) นพ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์

นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

ผลงานการออกแบบของคุณพิริยะ กาญจนคงคา โดยมีแนวคิดดังนี้

1. เลข 4 และเลข 5 ทิศด้านบนสื่อถึง 45 ปี แห่งความเป็นเลิศด้านการผลิตแพทย์ และพัฒนาแพทย์ วิชาการรวมถึงคุณธรรม จริยธรรม

2. ส่วนแหลมของเลข 4 สื่อถึงการสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพ เพื่อให้เกิดเป็นองค์ความรู้ และนวัตกรรมตลอดระยะเวลา 45 ปี

3. ฐานด้านล่างของเลข 5 ประยุกต์เอาตัวอักษร Q = Quality หมายถึงการบริการสุขภาพ สมกับคำขวัญที่ว่า “คุณภาพเพื่อสังคมไทย มุ่งไกลสู่ระดับนานาชาติ”

4. สีที่ใช้คือสีเขียวเป็นสีประจำของคณะแพทยศาสตร์ สื่อถึงความสมบูรณ์ในการผลิตบุคลากรทางการแพทย์ ส่วนสีทองสื่อถึงความเจริญรุ่งเรือง และวาระสำคัญในการเฉลิมฉลองการครบรอบของคณะแพทยศาสตร์

ไตรภูมิภคากับโลกทัศน์คนไทย ในแผ่นดินก่อนรัชกาลที่ ๙

โดย รศ.นพ.วิวัฒนา ถนอมเกียรติ*

ข้าพเจ้าคิดว่าไตรภูมิภคากับพุทธศาสนากับพระมหากษัตริย์เข้ากันอย่างแนบแน่นลึกซึ้งนั้น ย่อมพอจะให้ชนเผ่าไทยนี้มีความรู้สึกว่าเป็นชาติเดียวกันได้ไม่มากนักน้อย ก็ความรู้สึกว่ามีศาสนาเดียวกัน มีทัศนคติอย่างเดียวกัน และมีพระมหากษัตริย์พระองค์เดียวกัน น่าจะทำให้ไม่ยากที่คนสองคนจะบอกว่าเป็นคนไทยด้วยกัน นอกเหนือไปจากรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมายมหาศาลที่คนสองคนนั้นมีเหมือนกัน เช่น การรู้จักที่ต่ำที่สูงตลอดจนอวัยวะไตต่ำอวัยวะไตสูง การถอดรองเท้าก่อนเข้าไปในที่อันควร กริยามารยาทที่เหมาะสม ความนิยมยกย่องในของสิ่งเดียวกัน เป็นอาทิ

ลำพังแต่ทัศนคติเหมือนกันเพียงอย่างเดียว ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนมีหลาย ๆ อย่างเหมือนกัน เพราะทัศนคติ (ทิฐิ) ย่อมกำหนด ความคิด การพูด และการกระทำ

ปัจจุบันนี้หากมีใครสักคนพูดถึงเรื่องไตรภูมิภคาก็ย่อมเป็นที่แปลกใจ หรือไม่ก็เป็นที่ขบขัน ถึงความคิดอันโบราณ คร่ำครึ ล้าสมัย ทั้งยังไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์

รองรับ ข้าพเจ้ามิได้มีอายุยืนยาวพอจะเห็นการเปลี่ยนแปลงในระยะเวลากว่าร้อยกว่าปีมานี้ แต่อ่านหนังสือมากพอที่จะเชื่อได้ว่าไตรภูมิภคานี้เป็นที่เชื่อถืออย่างลึกซึ้งและกว้างขวางในหมู่คนไทยชาวพุทธ และถึงแม้ว่าจะมีการพยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติเช่นนี้ในรัชกาลที่ ๔ เพื่อให้คนไทยได้มีความคิดที่สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์มากขึ้น โดยเฉพาะในยุคล่าอาณานิคมที่มีการไหลบ่าเข้ามาของวิทยาศาสตร์และการแพทย์ จนถึงขั้นมีวิจารณ์กันว่ากรมธรรมยุติกนิกาย ก็เป็นการปรับตัวของพุทธศาสนายุคใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์ โดยข้องเกี่ยวกับไตรภูมิภคาให้น้อยที่สุด หากกรมธรรมยุติกนิกายยังไม่เป็นรูปธรรมเพียงพอ ก็ขอให้สังเกตวัดบวรนิเวศซึ่งเป็นวัดแรกและวัดที่สำคัญที่สุดของกรมธรรมยุติกนิกาย ซึ่งในวัดแห่งนี้น่าจะมีพุทธศิลป์ที่สะท้อนถึงไตรภูมิภคาน้อยเต็มที จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าคิดว่าไม่มี แต่ไม่กล้าบอกเด็ดขาดว่าไม่มี โดยถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะแวะเวียนไปนับสิบครั้งแล้ว และยังไม่เห็นอะไรที่ข้องเกี่ยวกับไตรภูมิภคาที่เด่นชัด แต่นั่นก็อาจเป็นเพราะว่าข้าพเจ้ายังไม่

* ศิษย์เก่าแพทย์ มอ. รุ่น ๑๔ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชารังสีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ได้ตั้งใจสำรวจหรือเฟื่องมองอย่างจริงจังก็เป็นได้ เอาเป็นว่าเท่าที่
นึกได้ ณ ขณะนั้นนั้น ข้าพเจ้านึกไม่ออกเลยว่ามีพุทธศิลปะอะไรใน
วัดนั้นที่สะท้อนมนต์อันอันข้องเกี่ยวกับไตรภูมิภคินได้อย่างโดดเด่น
น่าจดจำ ในขณะที่ในวัดมหานิกายนั้นใช้เวลาชมพาด ๆ ไม่
ถึง ๕ นาที ประเดี๋ยวก็ต้องมีพุทธศิลป์ที่ข้องเกี่ยวกับไตรภูมิ
ภคินเข้ามาปรากฏในสายตาดูได้ พุทธศิลป์ที่ว่า เป็นสัญลักษณ์
ของไตรภูมิภคินนั้นได้แก่ ภาพภูมิต่าง ๆ และพระมัลลย์ซึ่งเป็น
พระภิกษุรูปที่สำคัญที่สุดของไตรภูมิภคินของไทย

อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงไตรภูมิภคินเมื่อกว่า ๑๕๐
ปีที่แล้วในรัชกาลที่ ๔ นั้นก็เกิดขึ้นเฉพาะกับพระองค์เอง และ
บุคคลสำคัญที่แวดล้อมพระองค์ ตลอดจนพระภิกษุในธรรม
ยุติกนิคายนั่น กว่าไตรภูมิภคินจะจัดวางไปในหมู่คนกรุงเทพฯ
ก็คงอีกหลายสิบปี ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ เข้าใจว่าน่าจะช่วง
รัชกาลที่ ๗ หรือ ๘ หรือ ต้นรัชกาลที่ ๙ ซึ่งการผลัดเปลี่ยน
แผ่นดินทั้งสามนี้เกิดขึ้นภายในเวลาไม่ถึง ๕๐ ปี โดย ๕๐ ปีที่
กล่าวถึงนี้มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมานับแต่การ
เปลี่ยนแปลงการปกครองซึ่งทำให้สถาบันกษัตริย์ตกต่ำลงมาก
สวนทางกับทัศนคติของไตรภูมิภคินที่กล่าวว่าในหมู่มนุษย์นั้น
กษัตริย์มีบุญญาธิการมากที่สุด ตามมาด้วยสงครามโลกครั้งที่
๒ ซึ่งคนไทยได้เห็นเครื่องบินที่ขับเคลื่อนโดยมนุษย์บินว่อนอยู่ใน
อากาศ นอกเหนือจากเทวดา นางฟ้า กิณนร คนธรรพ์ วิชยาร
ที่เขาเคยรู้แต่ไม่เคยเห็น การเห็นข้าราชการที่เคยเป็นชนชั้นไพร่
มีอำนาจมากกว่าเชื้อพระวงศ์ และการต้องพระแสงปืนจนเสด็จ
สวรรคตของรัชกาลที่ ๘

แต่นั้นก็แต่ในนครหลวง สำหรับต่างจังหวัดแล้ว แม้
กระทั่งจังหวัดในภาคกลางที่รายล้อมกรุงเทพฯ ก็เถอะ ไตรภูมิ
ภคินยังปรากฏอยู่ทั่วไปตามวัดซึ่งแทบทั้งหมดเป็นมหานิกาย
หากมีใครแย้งว่านั่นเป็นแค่ถาวรวัตถุ หรือขนบธรรมเนียม
ประเพณีพิธีการ ไม่ได้สะท้อนโลกทัศน์ของคน ก็อยากจะบอก
ว่าเมื่อข้าพเจ้าอายุ ๕ ขวบ คือ พุทธศักราช ๒๕๑๕ นั้น ในยาม
ค่ำคืนสักประมาณ ๓ ทุ่ม หากข้าพเจ้าและเด็ก ๆ วัยเดียวกัน

ซุกซนวุ่นวาย แล้วยู่ ๆ มีเสียงบนหลังคาดังขึ้น คุณป้าสะก๊วของ
ข้าพเจ้าเป็นต้องบอกว่าให้เงียบ ๆ และนอนได้แล้ว เพราะปรต
กำลังเอามือเท้าไปตาลูบหลังคา จะแกล้งให้ตกใจ หรือรำคาญ
ที่เสียงดัง ก็มีอาจทราบได้ หนึ่งตอนนั้นข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในบ้าน
คุณย่า ซึ่งเป็นบ้าน ๒ ชั้น แต่ละชั้นสูงไม่ต่ำกว่า ๓ เมตร ไม่รวม
หลังคาสูงชันอันเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศที่ฝนตกแปดเดือนใน
หนึ่งปีของจังหวัดภูเก็ตอีกด้วย

ในแผ่นดินก่อนรัชกาลที่ ๙ ที่แสนจะวุ่นวายนั้น ความ
วุ่นวายดังกล่าวก็เกิดเฉพาะในเมืองหลวง สำหรับต่างจังหวัด
นั้น トラบไตที่ยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างปลอดภัย ไม่มีเสือ ไม่มีโจร
และฝนตกถูกต้องตามฤดูกาล ไม่มีภัยธรรมชาติ トラบนั้นผู้คน
ก็ไม่ได้สนใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงการปกครอง หรือความ
วุ่นวายในเมืองหลวง เพราะนั่นเป็นเรื่องของคนชั้นปกครอง
และคนในกรุงที่อยู่แวดล้อมคนชั้นปกครอง สุดวิสัยที่เขาจะ
เกี่ยวข้องได้ และคงไม่อยู่ในวิสัยของคนชั้นปกครองที่จะมายุ่ง
วุ่นวายกับเขา สำหรับเขาแล้วสิ่งที่เขาจะเห็นและสัมผัสได้คือ
ระยะทางจากภูเขาลูกหนึ่ง ไปยังภูเขาอีกลูกหนึ่งเท่านั้น โดยที่
หมู่บ้านของเขานั้นตั้งอยู่ระหว่างภูเขาสองลูก และไม่ได้ทุกวันที่
เขาจะมีความจำเป็นต้องข้ามภูเขานั้นไป เพื่อพบคนหรือทำธุระ
กับคนอีกหมู่บ้านหนึ่งที่อยู่หลังเขาภูเขานั้น ครอบครัวยของบิดา
และมารดาข้าพเจ้านั้นแน่นอนว่าย่อมต้องอยู่หมู่บ้านเดียวกัน
คือบ้านกะทะ ประมาณหลาย ๆ วันครั้งคุณตาข้าพเจ้าจึงจะข้าม
ภูเขาทางด้านตะวันออกเพื่อไปเยี่ยมญาติที่กะทะซึ่งปัจจุบัน
เป็นชายหาดอันมีชื่อเสียง และคุณย่าของข้าพเจ้านั้นจำเป็น
ที่จะต้องข้ามภูเขาทางด้านตะวันตกเพื่อไปพบญาติที่ป่าตอง
ทั้งหมดทำได้ด้วยการเดินเท้าตั้งแต่เช้าตรู่ และไปถึงหมู่บ้าน
นั้นในตอนบ่าย และจะต้องพักค้างคืนที่นั่นเสียเลย หมู่บ้านทั้งที่
กะทะ และที่ป่าตองยังชีพด้วยการทำนาในบริเวณที่ราบแคบ ๆ
ระหว่างภูเขากับทะเล และบ้านในหมู่บ้านชวานานั้นก็เป็นบ้าน
ที่มีลักษณะเดียวกับชวานาทั้งประเทศและอีกหลายประเทศใน
ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ คือ เป็นเรือนสูง ที่เมื่อยามค่ำคืนก็

ซักกระโดดขึ้นมาเก็บเสียที่บนตัวเรือนเพื่อป้องกันลัทธิร้ายโดยเฉพาะลัทธิร้ายที่มีค่านำหน้าเป็นแนวขนาดยักษ์แต่มีรูปร่างเป็นคนที่เรียกกันทั่วไปในสมัยนั้นว่า “เสือ” การกระทำของคุณตาและคุณย่าของข้าพเจ้านั้น ในปัจจุบันคือพุทธศักราช ๒๕๖๐ ก็สามารถจะกระทำได้ทุกวัน และวันละหลาย ๆ ครั้ง เพราะการเดินทางเช่นนั้นปัจจุบันใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ข้าพเจ้ายังเชื่ออีกว่าการกระทำแบบคุณตาและคุณย่าของข้าพเจ้านั้นบัดนี้และในประเทศนี้คงไม่มีใครต้องทำกันอีกแล้ว เว้นเสียแต่ประสงค์จะแสดงออกซึ่งบางอย่าง เช่นที่หลาย ๆ คนกระทำเพื่อแสดงออกซึ่งความรัก ความอาลัย และจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ โดยการเดินเป็นระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรเพื่อไปสักการะพระบรมศพในพระบรมมหาราชวัง แต่เชื่อเถิดว่าแม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีคนในอีกหลายประเทศยังต้องกระทำอยู่ ด้วยเขาจำเป็นต้องอาศัยอยู่ในประเทศที่ไม่ได้มีการพัฒนาอย่างทั่วถึงเหมือนอย่างประเทศไทย การเดินทางที่สะดวกสบายและทั่วถึงเช่นนี้ หากจะนับว่าเป็นความสุข สะดวกสบายอันเกิดจากการที่มีชีวิตอยู่ในพระบรมโพธิสมภารในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ก็คงสามารถพูดได้ เพราะผู้คนในบางประเทศที่แม้จะอยู่ติดกับประเทศไทยบางประเทศก็อาจทำเช่นนี้ได้ อย่อย่างแต่การเดินทางจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งเลย เมื่อลัทธิร้ายที่ลัทธิร้ายแล้วนั้น ข้าพเจ้ารับประทานอาหารเข้ากับมารดาที่ภูเกิด แล้วในปลายวันเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็ไปทำธุระที่กรุงเทพฯ แล้วก็ค่ำวันนั้นด้วย ข้าพเจ้าก็กลับมาอนที่หาดใหญ่ การมีชีวิตหนึ่งวันอยู่ในสามเมืองที่ห่างกันนับพันกิโลเมตรนั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าแปลกใจแต่อย่างใดในปัจจุบัน และข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศได้ หากฤทธิ์อำนาจที่อำนาจให้ข้าพเจ้าทำเช่นนี้ได้ ก็ย่อมเป็นฤทธิ์อำนาจอันเนื่องมาจากพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ที่พระองค์ครองแผ่นดินโดยธรรมโดยประโยชน์ และโดยความสุขของพสกนิกรมาอย่างยาวนานโดยที่ต้องนานพอและมีเสถียรภาพพอที่ประเทศจะพัฒนาให้

พร้อมในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี และอะไรต่อมิอะไรจนสามารถทำให้ข้าพเจ้าทำเช่นนั้นได้อย่างสะดวก จะยกให้เป็นประโยชน์อันเกิดจากเทคโนโลยี แต่เพียงอย่างเดียวคงไม่ได้ เพราะอย่างที่บอกแล้วว่าในปัจจุบันเดียวกัน และมีเทคโนโลยีเหมือนกัน คนในประเทศใกล้เคียงนั้นก็อาจทำเช่นเดียวกับข้าพเจ้าได้

ย้อนกลับมาในยุคก่อนรัชกาลที่ ๙ ซึ่งโลกทัศน์ของคนในสมัยนั้นมีแค่ว่าหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งนั้น ไตรภูมิภคาก็คงลดความอึดอัดในโลกทัศน์นั้นลงได้บ้าง ด้วยเชื่อว่าไม่มีใครอยากชิงความคิดของตนไว้แค่จากภูเขาลูกหนึ่งไปยังอีกภูเขาลูกหนึ่ง เพราะจินตนาการนั้นจะว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องหลอเลี้ยวจิตใจตลอดจนวิญญูณได้ติชานานหนึ่ง ความซื่อนี้คงเป็นจริงกับทุกคน ข้าพเจ้าจำได้อ่านนักวิทยาศาสตร์ชื่อก้องโลกที่ดูเหมือนไม่มีความศรัทธาในเรื่องเหนือธรรมชาติเอาเสียเลยที่ชื่อ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นั้นก็ยังกล่าวเลยว่า **“จินตนาการสำคัญกว่าความรู้”** โดยเหตุว่าความรู้ในยุคใดก็ย่อมมีข้อจำกัดตามเหตุและปัจจัยของยุคนั้น แต่จินตนาการนั้นเพริศพรังไร้ข้อจำกัดในทุกยุคทุกสมัย ความรู้ของคุณตาของข้าพเจ้าในยุคนั้นมีถึงแค่กรุงเทพมหานคร ส่วนความรู้ของคุณย่ามีแค่ถึงนครศรีธรรมราช เพราะในยุคนั้นมีข้อจำกัดต่าง ๆ นานา ให้คุณตาและคุณย่าข้าพเจ้ามีความรู้ได้แค่นั้น แต่ข้าพเจ้าเชื่ออย่างสุดหัวใจว่า ในเรื่องจินตนาการแล้ว ทั้งคุณตาและคุณย่าของข้าพเจ้าคงมีกว้างขวางไม่แพ้กัน และสิ่งทีหลอเลี้ยวจินตนาการของทั้งคู่นั้นต้องข้องเกี่ยวกับไตรภูมิภคไม่มากก็น้อย

การที่คุณตาข้าพเจ้ามีความรู้ถึงแค่กรุงเทพมหานครนั้นก็ยังไม่พอกว่าหลายคนในยุคนั้นอยู่ และเหตุปัจจัยที่คุณตามีความรู้ได้ถึงกรุงเทพมหานครนั้นก็เพราะคุณตาเป็นนายตำรวจที่จำเป็นต้องข้องแวะกับกรุงเทพมหานคร แต่การข้องแวะนั้นก็เป็นหลายปีครั้งหนึ่ง ไม่ใช่แทบทุกสัปดาห์เช่นข้าพเจ้า

ส่วนการที่คุณย่าข้าพเจ้ามีความรู้ถึงนครศรีธรรมราชนั้นก็ด้วยเป็นความศรัทธา ความเพียรพยายาม และกำลังทรัพย์

ของคุณย่าเอง คุณย่าและคนสมัยนั้นเชื่อว่าการได้ไปสักการะพระบรมธาตุนั้นจะได้บุญกุศลมาก และพระบรมธาตุที่คนภูเก็ตจะไปได้ในยุคนั้นก็คือ พระบรมธาตุนครศรีธรรมราช ถึงกระนั้นก็มีคนภูเก็ตน้อยคนเต็มทีที่จะได้มีโอกาสเยี่ยมคุณย่าของข้าพเจ้า

การเดินทางจากจังหวัดภูเก็ตไปยังนครศรีธรรมราชเป็นเช่นนี้ ๑. ต้องเดินทางจากหมู่บ้านไปยังท่าเรือซึ่งอยู่ไกลออกไป ๒. รอนแรมและค้างคืนไปบนเรือจากภูเก็ตไปยังอำเภอกันตัง ๓. อาบน้ำกินข้าว หรือค้างคืนที่อำเภอกันตัง แล้วขึ้นรถไฟไปยังนครศรีธรรมราช โดยขาไปอย่างเดียวนั้นหากทราบวันดีก็จะกินเวลา ๓ วัน ๒ คืน ในปัจจุบันนั้นการไปนครศรีธรรมราชไม่จำเป็นต้องตั้งจากภูเก็ตหรือหาดใหญ่ก็จะใช้เวลาไม่เกิน ๔ ชั่วโมง แต่แปลกที่ไม่ใช่ทุกคนในยุคข้าพเจ้าที่เมื่อไปนครศรีธรรมราชแล้ว จะตรงดิ่งไปสักการะพระบรมธาตุเช่นคุณย่าข้าพเจ้า ทั้งยังสงสัยอยู่ว่าการไปสักการะพระบรมธาตุหลาย ๆ ครั้งในชีวิตหนึ่งในยุคของข้าพเจ้านั้นจะได้บุญกุศล หรืออย่างน้อยก็ความอึดใจเทียบเทียมกับการกระทำแค่ครั้งหนึ่งในชีวิตของคุณย่าผมหรือไม่

ในแผ่นดินก่อนรัชกาลที่ ๙ นับตั้งแต่ก่อนที่คนไทยจะมีรัฐธรรมนูญ จวบจนเริ่มมีรัฐธรรมนูญหลังพุทธศักราช ๒๔๗๕ มา นั้น เชื่อได้ว่าน้อยคนที่จะเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญคืออะไร แต่คนไทยพุทธทุกคนย่อมเข้าใจไตรภูมิภาได้อย่างลึกซึ้ง อาจไม่กินเลนนักที่จะบอกว่าเขายึดถือไตรภูมิภาเป็นธรรมนูญชีวิต โดยที่เขาอาจจะไม่รู้ว่าคำว่าธรรมนูญนั้นแปลว่าอะไร แต่ภพภูมิต่าง ๆ ตลอดจนถึง (being) ที่อยู่ในภพภูมินั้น ทั้งที่มีทั้งรูปทั้งนาม มีรูปไม่มีนาม มีนามไม่มีรูป หรือไม่มีทั้งรูปทั้งนาม เขาคงบอกรายละเอียดได้ ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าสงสัยเหมือนกันว่าคนที่รู้ทั้งไตรภูมิภาทั้งรัฐธรรมนูญมีกี่คน รู้ไตรภูมิภาแต่ไม่รู้รัฐธรรมนูญมีกี่คน รู้รัฐธรรมนูญแต่ไม่รู้ไตรภูมิภาไม่กี่คน แต่ก็คงเป็นไปได้ที่จะเชื่อว่าคนส่วนใหญ่อาจไม่รู้ทั้งไตรภูมิภาและไม่รู้ทั้งรัฐธรรมนูญ อาจมีหลายคน

โดยเฉพาะปัญญาชนคนรุ่นใหม่รังเกียจว่า ไตรภูมิภาสับสนสับสนสถาบันศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์ อย่างลุ่มหลงและไม่เปิดกว้าง และควรที่คนไทยจะสามารถเชื่อ หรือเลือกจะศรัทธาได้หลากหลายในความคิดปรัชญาสากลที่ไม่ข้องเกี่ยวกับศาสนาเลย เช่น สังคมนิยม ทุนนิยม เสรีนิยม อันดูเหมือนว่าจะเป็นปฏิปักษ์กับศาสนาด้วยซ้ำ ทว่าความคิดปรัชญาเหล่านั้นส่งเสริมจินตนาการแคไหนยังสงสัยอยู่ และทำที่สุดอาจมีมนุษย์อยู่แค่สองจำพวก จำพวกแรกคือต้องการอยู่ในโลกที่ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงไม่จำเป็นต้องกราบไหว้สิ่งใด ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องเป็นเหตุเป็นผลได้สัดส่วนเหมาะสมและพิสูจน์ได้ไปหมด อีกพวกคือต้องการอยู่ในโลกที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สัจใจกับการกราบไหว้บูชา ประเพณี โดยที่การได้รับอาจไม่จำเป็นต้องเท่ากับการให้ ทั้งยังต้องเอื้อแก่การจินตนาการซึ่งแน่นอนว่าต้องหลุดพ้นไปจากขอบเขตของเหตุผลและความรู้ ส่วนโลกประเภทไหนเป็นที่ปรารถนาของตน ก็คงมีแต่ตนเองเท่านั้นที่จะตอบได้

ข้าพเจ้าสามารถตอบได้อย่างไม่อายว่า ข้าพเจ้ากระเดียดไปทางปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ในโลกที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือภาวะอะไรที่พ้นไปจากความรู้หรือเงื่อนไขที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพราะพิจารณากันอย่างง่าย ๆ ว่าหากปราศจากความปรารถนาเช่นนี้แล้ว คงยากที่ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตนหรือกระทำหลาย ๆ อย่าง (ซึ่งก็รวมทั้งการเขียนบทความเช่นนี้ด้วย) ได้อย่างสม่ำเสมอยาวนานโดยปราศจากผลตอบแทนทั้งที่จะอยู่ในรูปของลาภ ยศ หรือ สรรเสริญ ตามที่นิยมกันมากในเงื่อนไขของโลกปัจจุบัน และขอสารภาพว่าโลกที่ปราศจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์และจินตนาการนั้น ข้าพเจ้าพบว่ามันทั้งคับแคบ ดิ้นเขิน จำกัด และหดหู่อย่างน่าตกใจ

สัมภาษณ์ศิษย์เก่า

อริบดี นพ.สุเทพ วัชรปยานันท์*

อริบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือก

ถาม ก่อนอื่น ผมในนามของกองบรรณาธิการสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ขอแสดงความยินดีกับสุเทพด้วยนะครับ การที่สุเทพได้รับตำแหน่งอริบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก นับเป็นความภาคภูมิใจของคณาจารย์และศิษย์เก่าทุกคน

ตอบ ขอบคุณมากครับ

ถาม ยอยากให้สุเทพเล่าเรื่องชีวิตส่วนตัวและเส้นทางชีวิตของความเป็นแพทย์หน่อยครับ

ตอบ ครับ หลังจากจบจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อต้นปี 2525 ผมกับเพื่อนอีก 3 คนก็ไปเป็น Intern ที่โรงพยาบาลสวนดอก (โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่) อยู่ 1 ปี แล้วไปใช้ทุนเป็นแพทย์อยู่บดอย เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลแม่ลาน้อยและโรงพยาบาลแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน อยู่อีก 4 ปี ก่อนจะกลับได้มาเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลรัษฎุมิ จังหวัดสงขลา อีกเกือบ 7 ปี รวมเวลาที่อยู่โรงพยาบาลชุมชนก็ 10 ปีกว่าครับ ได้มีโอกาสทำงานเป็นหมอในชนบท เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่ต้องสนับสนุนและทำงานร่วมกับหมออนามัยในสถานอนามัยต่าง ๆ ได้ลงไปพูดคุย ทำงานสาธารณสุขมูลฐาน (Primary Health Care) กับ อสม. ประชาชนในหมู่บ้าน นับว่าเป็นช่วงที่ดีที่สุดในชีวิตช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นได้มีโอกาสเป็นรองนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด (ผู้เชี่ยวชาญด้านเวชกรรมป้องกัน) ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสงขลา อยู่ประมาณ 6 ปี แล้วได้รับโอกาสให้ทำหน้าที่เป็นนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดที่ปัตตานี ทำงานอยู่ที่นั่นอย่างสนุกสนานและมีความสุข เลยอยู่ยาวถึง 7 ปี

* ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 4 เป็นศิษย์เก่าคนแรกที่ได้ดำรงตำแหน่งอริบดีของกระทรวงสาธารณสุข ปัจจุบันเป็นอริบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก ให้สัมภาษณ์เมื่อพฤศจิกายน 2559

ก่อนจะกลับมาเป็นนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดสงขลา อีก 4 ปี ซึ่งก็ยังมีโอกาสไปช่วยสนับสนุนการทำงานใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในฐานะของรักษาการในตำแหน่ง สาธารณสุขนิเทศก์ สำนักตรวจราชการกระทรวงสาธารณสุขและผู้อำนวยการ คบ.สต. (ศูนย์บริหารการพัฒนาสุขภาพจังหวัดชายแดนภาคใต้) คนแรก เพราะได้ช่วยกันก่อตั้งขึ้นมาทีละทีละอย่าง เพื่อร่วมแก้ปัญหาและพัฒนาการสาธารณสุขในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการสนับสนุนของผู้ใหญ่ในกระทรวง จนมีการดำเนินการต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

การตัดสินใจที่สำคัญครั้งหนึ่งในชีวิต คือการตัดสินใจเข้าไปทำงานที่ส่วนกลาง (กระทรวงสาธารณสุข) ซึ่งผมได้ตัดสินใจไปทำงานที่ส่วนกลางเต็มตัวเมื่อปี 2554 จากการชักชวนของพี่ที่ผมรู้จักและให้ความนับถือ ด้วยคำชวนที่ว่า **“ไปช่วยกันทำงานให้กระทรวง”** ผมจึงได้เข้าไปทำงานในตำแหน่ง สาธารณสุขนิเทศก์ ซึ่งต้องดูแลพื้นที่ตามการแบ่งเขตของกระทรวง ซึ่งปัจจุบันมี 12 เขต ตามแนวความคิดปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานที่จะให้มีการจัดบริการร่วม (Service Plan) โดยมีการบริการร่วมในระดับเขตสุขภาพ เพื่อจะได้ดูแลสุขภาพของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วงที่ทำหน้าที่สาธารณสุขนิเทศก์ก็เป็นช่วงเวลาที่ดีของชีวิตอีกช่วงหนึ่งครับ เพราะได้มีโอกาสไปดูแลพื้นที่ต่างจังหวัดหลาย ๆ เขต ทั้งภาคเหนือตอนบน แถบเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน แพร่ น่าน พะเยา ลำปาง ลำพูน หรือภาคเหนือตอนล่าง พิจิตร กำแพงเพชร นครสวรรค์ อุทัยธานีมาจนถึงชัชชาท ทำให้ได้มีโอกาสเห็น เรียนรู้ ทำความเข้าใจกับการทำงานสาธารณสุข

ในพื้นที่ต่าง ๆ และมีบริบทที่แตกต่างกันทำให้ผมเข้าใจ และคลี่คลายปัญหาหลาย ๆ อย่างที่เคยสงสัย และค้างคาใจมาเป็นเวลานาน ได้มีโอกาสพบเห็นการทำงานที่ดี สิ่งที่ดีในแต่ละพื้นที่ตลอดจนปัญหา อุปสรรค ซึ่งถ้าอยู่แต่ส่วนกลาง คงไม่สามารถกำหนดนโยบายที่ดี หรือเหมาะสมได้

แต่ชีวิตก็หักเหครับ เพราะได้รับการทาบทามให้ไปทำหน้าที่ผู้ช่วยปลัดกระทรวงสาธารณสุข ในช่วงการปฏิรูปครั้งสำคัญและมีวิกฤติของประเทศ รวมทั้งวิกฤติครั้งใหญ่ของกระทรวงสาธารณสุข ก็ดีครับ ได้รับรู้ได้เห็นได้มีส่วนร่วมในงานที่สำคัญ ทำให้เข้าใจชีวิต ความเป็นไปของบ้านเมือง การเมืองอำนาจและพลังของความขัดแย้ง

หลังจากนั้นผมก็ได้รับการคัดเลือก (ตามขั้นตอนการคัดสรร) ให้เป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงสาธารณสุข แต่กว่ารายชื่อจะได้เสนอจนได้รับความเห็นชอบจาก คณะรัฐมนตรีก็โดนเก็บชื่อไว้ถึง 8 เดือน น่าจะเพราะโดนข้อหาไม่ใช่ว่าพวกของเรา แต่สุดท้ายก็ได้รับโปรดเกล้าฯ เป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงสาธารณสุขในที่สุด ได้รับมอบหมายให้ดูแลเขตสุขภาพที่ 5 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคกลางตอนใต้ แถบเมืองสมุทร* นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี ลงมาถึงประจวบคีรีขันธ์ และไปทางตะวันตก ตั้งแต่สุพรรณฯ จนถึงชายแดนพม่าที่กาญจนบุรี อยู่ได้ไม่กี่เดือนก็มีคำสั่งให้มาดูแลเขต 12 พื้นที่ 7 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งก็มีความสุขครับ เพราะได้กลับถิ่นเดิม พี่ ๆ น้อง ๆ อยู่กันเยอะทำงานสนุกและได้รับความร่วมมือด้วยดี

สุดท้ายมาปีนี้ ได้รับโอกาสจากผู้บริหารกระทรวงฯ ให้มาทำหน้าที่อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือกครับ

* หมายถึง สมุทรสาคร และสมุทรสงคราม - บก.

ถาม เมื่อสมัยที่ผมเป็นรองบรรณาธิการของสงขลานครินทร์เวชสาร ผมได้เปิดคอลัมน์สัมภาษณ์ศิษย์เก่าขึ้น และได้มีโอกาสสัมภาษณ์สุเทพ เพื่อลงในสงขลานครินทร์เวชสารฉบับเดือนกรกฎาคม-กันยายน 2529 ตอนนั้นสุเทพแวะมาประชุมวิชาการประจำปีของคณะแพทยศาสตร์ ซึ่งเพิ่งจัดขึ้นเป็นครั้งที่ 2 ในปีดังกล่าว ไม่ทราบว่าสุเทพจำได้ไหมครับ

ตอบ จำได้ครับ

ถาม ตอนนั้น สุเทพย้ายจากโรงพยาบาลแม่ลาน้อยมาเป็นผู้ำนวยการโรงพยาบาลแม่สะเรียง ไม่ทราบว่าชีวิตของแพทย์ในชนบทลงมาปฏิบัติงานในเขตเมือง และเข้ามาอยู่กระทรวงตามที่สุเทพเล่ามาให้ฟังในช่วงแรกนั้น มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้างครับ

ตอบ ชีวิตการทำงานของผมเกือบทั้งชีวิตอยู่กับชายแดน และชนบทตั้งแต่ที่แม่ฮ่องสอน สงขลา แล้วไปปัตตานี จะมีบ้าง บางช่วงเป็นนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด สำนักงานอยู่ในเมือง แต่ที่ทำงานก็อยู่ในชนบท ต้องลงไปเยี่ยม ประสาน ดำเนินงานร่วมกับน้อง ๆ เจ้าหน้าที่ในเขต อำเภอ ตำบล และในหมู่บ้านจะมีช่วงที่ไปอยู่ประจำส่วนกลางก็มีครับ คือที่สำนักงานอยู่ส่วนกลาง แต่ที่ทำงานของผมส่วนใหญ่ก็อยู่ภูมิภาค ก็มีโอกาสมองไปเยี่ยมทีมงาน เจ้าหน้าที่ในต่างจังหวัดเป็นประจำ เพราะงานส่วนใหญ่ของกระทรวงสาธารณสุขไม่ได้อยู่ที่ส่วนกลาง แต่จะขับเคลื่อนงานการดูแลสุขภาพ ทุกข์ของประชาชน อยู่ที่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขในภูมิภาค ในจังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน ก็มีบ้างบางเรื่องที่อยู่ส่วนกลางแล้วมีโอกาสทำงานในเชิงระบบ โดยเฉพาะช่วงที่เป็นผู้ช่วยปลัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งได้รับมอบหมายจากท่านปลัดกระทรวงสาธารณสุขในขณะนั้น (นายแพทย์ณรงค์ สหเมธาพัฒน์) ให้ดำเนินงานในการวางระบบการวิเคราะห์กำลัง

คนของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข โดยนำเครื่องมือที่เรียกว่า FTE (Full Time Equivalent) มาใช้ในการวิเคราะห์ความต้องการและจัดทำกรอบอัตรากำลังของโรงพยาบาลในทุกระดับทั่วประเทศ ทำให้กระทรวงฯ ทราบความต้องการกำลังคนที่แท้จริง ซึ่งนำไปสู่การวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนในระยะยาว อีกเรื่องหนึ่งที่ได้มีโอกาสทำ คือการวางระบบข้อมูลข่าวสารของกระทรวงฯ จนสามารถพัฒนาฐานข้อมูลระบบบริการในรูปแบบ HDC (Health Data Center) ของกระทรวงฯ ในปัจจุบันครับ

ถาม เมื่อพูดถึงเรื่องการแพทย์แผนไทย สุเทพคงทราบว่าศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 1 คือ พี่สำรวย ทรัพย์เจริญ (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น พญ.เพ็ญภา) เป็นผู้บุกเบิกงานด้านการแพทย์แผนไทยคนแรก ๆ ของประเทศไทย การที่สุเทพได้เข้ามาเป็นอธิบดีของกรมนี้ คิดว่าจะสานงานต่ออย่างไรที่เพ็ญภาได้เริ่มต้นไว้บ้างครับ

ตอบ ครับ กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก ตั้งมาได้เพียง 14 ปี แต่การแพทย์แผนไทยมีประวัติความเป็นมานับร้อย ๆ ปี มีภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่บรรพบุรุษไทยได้คิดค้นใช้ในการดูแลสุขภาพของคนไทยมาตั้งแต่โบราณกาล แต่เจ็บหายไปพักใหญ่ หลังจากการเข้ามาของการแพทย์แผนตะวันตก

พี่สำรวย (เพ็ญภา) ถือเป็นผู้บุกเบิกด้านการแพทย์แผนไทยของกระทรวงสาธารณสุขคนแรก ๆ ซึ่งถือเป็นผู้ที่มีคุณูปการอย่างมากของวงการแพทย์แผนไทย มีหลาย ๆ อย่างที่เป็นแนวคิดและทิศทางด้านการพัฒนาการแพทย์แผนไทยซึ่งได้มีการดำเนินมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน มีศาสตร์และองค์ความรู้หลายอย่างครับซึ่งพวกเราที่ศึกษามาตามแนวทางตะวันตกไม่ค่อยได้รับรู้และเข้าใจ แต่ความรู้นั้น ๆ สามารถนำมาปรับใช้และดูแลสุขภาพหรือรักษาพยาบาลผู้ป่วยร่วมกับแพทย์แผน

ปัจจุบันได้เป็นอย่างดี และน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีเมื่อแพทย์แผนปัจจุบันสิ้นสุดการรักษา เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่ออีก ซึ่งมีหลาย ๆ โรค หลาย ๆ อาการที่ความรู้ด้านการแพทย์แผนไทยหรือสมุนไพรไทยสามารถช่วยได้ เป็นสิ่งที่ทางกรมฯ กับทีมงานที่ทำงานด้านแพทย์แผนไทยต้องพูดคุย ทำความเข้าใจและทำงานร่วมกันกับการแพทย์แผนปัจจุบันครับ เพื่อจะได้ดูแลสุขภาพของประชาชนให้ครบวงจรตามเป้าหมายเดียวกัน ที่จะให้คนไทยมีสุขภาพดี มีอายุยืนถึง 80 ปีอย่างมีคุณภาพ

ซึ่งผมกับทางทีมงานของกรมฯ คงต้องช่วยกันขับเคลื่อนในเรื่องนี้ให้ชัดเจนและเป็นจริงต่อไปครับ

ถาม ก่อนจบการสัมภาษณ์ครั้งนี้ ผมขอให้สุเทพได้ฝากอะไรถึงคณาจารย์, ศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันของคณะแพทยศาสตร์ ม.อ. น้อยครับ

ตอบ แต่ละชีวิต คงมีจุดมุ่งหวัง เป้าหมายในชีวิตต่าง ๆ กันไป ต่างก็ก้าวเดินไปตามเส้นทางที่ตนเองคิดว่าดี เหมาะสมกับตนเองที่สุดหรือเท่าที่เป็นไปได้

หลายครั้ง บางครั้งหรือบ่อยครั้ง หลาย ๆ อย่างไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราคิดหรือคาดหวัง ผมได้มีโอกาสฟังอาจารย์ธาดา

ยิบอินซอย บรรยายในการประชุมครั้งหนึ่งของผู้อำนวยการโรงพยาบาลชุมชน อาจารย์ใช้คำว่า *“Looking for the Star ให้เราตั้งความหวัง ความตั้งใจ มุ่งเดินทางไปสู่ดวงดาวที่ตั้งใจจะไปหา ถึงแม้ว่าในชีวิตนี้เราอาจจะไปไม่ถึงดวงดาว แต่ทุก ๆ วันที่เราเดินไป เราก็ก้าวเข้าไปใกล้ดวงดาว ดวงนั้น มากขึ้นทุก ๆ ที..”*

ผมไม่เคยคาดหวังหรือตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเป็นใหญ่ เป็นโต ต้องเป็นปลัดกระทรวงหรืออธิบดี มุ่งเพียงแต่ ทำทุกอย่าง งานทุกเรื่องที่ได้รับผิดชอบให้ดีที่สุด ทำปัจจุบันให้ดี อนาคตเป็นเรื่องของกรรม (การกระทำของเรา) หรือวาสนาของเรา (โอกาสและจังหวะชีวิต) ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ผมยังเชื่อเสมอว่า **ทำดี ได้ดี** แต่บางคนหรือหลายคน อาจแย้ง ซึ่งก็เป็นจริงในมิติหนึ่ง

ถ้าเรา **ทำดี** แล้ว อยากให้คนอื่นบอกว่า **เราดี** เราอาจจะรู้สึกทุกข์และคับข้องใจ ที่ไม่ได้เป็นไปเช่นนั้น

แต่ที่สำคัญอีกมิติหนึ่งคือ เราทำดีแล้วได้ดี ได้ดีจากที่เรา รู้สึกดี มีความสุขที่ได้ทำสิ่งที่เราคิดว่าดี ดีที่มันอยู่ที่ใจเรา ไม่ต้องกังวลใจว่าใครจะคิดว่าเราเป็นคนดี หรือไม่

ทำความดี แม้ไม่มีใครเห็น ก็ยังเป็นความดี ก็ขอให้ทุก ๆ ท่าน ได้ทำความดีด้วยความสุขครับ

ถาม ขอขอบคุณมากครับ

ตอบ ยินดีครับ

(สัมภาษณ์โดย ศ.นพ.พิเชษฐ อุดมรัตน์)

คณะแพทยศาสตร์ ม.อ. ในความทรงจำ

ช่วงเวลาที่ดีที่สุด 6 ปีในรั้วศรีตรัง

ผมเป็นแพทย์ ม.อ. รุ่นที่ 16 รุ่นของเราเข้าเรียนปี 2531 ดั้งนั้นเรื่องราวคงต้องย้อนกลับไป 20 ปีที่ผ่านมา ความทรงจำแรกที่จำได้คือเรามีกัน 96 คน เป็นเด็กที่มาจากเอนท์ตรงครึ่งหนึ่งคือ 48 คน จากภาคใต้ ส่วนอีก 48 คนมาจากที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ มากที่สุดคือ กรุงเทพฯ คนที่มาไกลที่สุดคือ นศ. วัฒนา จากเชียงใหม่ แต่พวกเราทุกคนสนิทกันเร็วมาก เพราะกิจกรรมรื้อน้องและกิจกรรมซ้อมเชียร์ที่เข้มข้น ซึ่งประธานเชียร์ที่น่าเกรงขามตอนนั้นคือพี่ก้องเกียรติ เกษเพ็ชร์ ตอนปีหนึ่งเราต้องเรียนวิชาฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ ซึ่งวิชาแรกจะเริ่มเรียน 8 โมงเช้า คือ ฟิสิกส์ ต่อด้วยเคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ แต่ผมไม่เคยตื่นไปเรียน ฟิสิกส์ เคมี ทันเลย เวลาเรียนผมจะเริ่มประมาณ 10 หรือ 11 โมงเช้า พร้อมกับเพื่อน ๆ หลายคนในรุ่นที่ตื่นสายกัน เพราะรุ่นเราเป็นรุ่นที่นอนกันไม่ติด แต่จะนอนกันตอนเช้าเลย เนื่องจากช่วงกลางคืนจะมีกิจกรรมสำคัญที่นัดกันทำเป็นประจำคือ ซ้อมเตอร์ไซด์ซอห์นท้ายกันออกจาก ม.อ. ไปเที่ยวที่เกาะยอต่อด้วยกินข้าวต้มในตัวเมืองสงขลา และด้วยพวกเราไม่ใช่พวกนักซิ่ง จึงขับด้วยความเร็วที่กฎหมายกำหนด ระยะทางค่อนข้างไกลกว่าจะกลับมาถึง ม.อ. พระอาทิตย์ก็ขึ้นวันใหม่พอดี

ช่วงปี 2 เป็นปีที่เหนื่อยยากในการเรียนแพทย์มากทำให้เพื่อน ๆ เราหลายคน กลัวที่จะเรียนต่อในปี 2 จึงลาออกไปสอบเข้าคณะอื่น ซึ่งต่อมาก็ได้ดิบได้ดีไปตามกัน พวกเราที่เหลืออยู่ก็อยู่ในความลำบากแสนสาหัส เพราะเรียนช่วงปี 2 มีสอบทุกสัปดาห์ ไม่เคยว่างเว้นให้หายใจ แต่พวกเราไม่เคยล้มความประทับใจในรอยยิ้มและความเมตตาของ อ.นพ.เกษม-อ.พญ.มณฑนา แก้วอ้อม ที่สั่งสอนวิชา Anatomy ให้พวกเรานักศึกษาแพทย์ด้วยความรักความเอื้ออาทรต่อศิษย์ ซึ่งตอนนี้อาจารย์เกษมได้เสียชีวิตแล้ว โดยพวกเราหลายคนได้ไปร่วมงานศพและเป็นงานศพที่มีศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ไปกันมากที่สุดงานหนึ่ง

ช่วงปี 3 เป็นช่วงเวลาที่เราเริ่มปรับตัวกับการเรียนแพทย์ มีความสนุกสนานเฮฮาขึ้นมากขึ้น ทำกิจกรรมนักศึกษา กันเยอะขึ้น เป็นกรรมการเชียร์ เป็นกรรมการสโมสรนักศึกษา เป็นนักกีฬาฟันหลายคน นักฟุตบอลเหรียญทองคนเก่ง ได้แก่ นศพ.รุสตา นศพ.หมัด นอกนั้นก็จะเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอลกันอีกหลายคนและกิจกรรมที่สำคัญของรุ่นเรา คือ การจัดการแสดงโชว์คนหน้าขาวที่ห้องประชุมทองจันทร์ หงส์ลดารมภ์ เป็นการแสดงโชว์ของนักแสดงชาวญี่ปุ่น 2 คน ซึ่งเป็นการแสดงโชว์ที่แปลกใหม่ เพราะยุคนั้นส่วนใหญ่ กลุ่มนักศึกษาในมหาวิทยาลัย จะชอบจัดคอนเสิร์ตกัน ศิลปินยุคนั้น เช่นคริสติน่า เบิร์ดธงไชย มาซา เด็กรุ่นนี้คงเกิดไม่ทันและรู้ความจริงว่ารุ่นพวกเราแก่มาก แต่การแสดงโชว์คนหน้าขาวก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ในความเห็นของรุ่นเราเพราะมีกำไรจากการจัดงาน ผู้ชมเต็มทุกรอบ และที่สำคัญเพื่อนเราในรุ่น ได้ร่วมแสดงด้วยคือ นศพ.เลิศวุฒิ บัวเลิศ (โป่งชาย) เนื่องจากนักแสดงชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งมีอาการป่วยกะทันหัน

“
แต่พวกเราไม่เคยล้ม
ความประทับใจในรอยยิ้ม
และความเมตตาของ
อ.นพ.เกษม - อ.พญ.มณฑนา
แก้วอ้อม
”

ต่อมาในชั้นปี 4 ขึ้นเรียนในชั้นคลินิก เป็นช่วงเวลาการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของชีวิตนักศึกษาแพทย์ ทำให้นักศึกษาแพทย์หลายคนเปลี่ยนไป ส่วนใหญ่เป็นไปในทางที่ดีขึ้นผิดหูผิดตา บางคนที่ชอบเที่ยวเล่นท่องเที่ยว กลายเป็นคนที่ตั้งใจอ่านตำรับตำรา ตั้งใจเรียน บางคนที่เคยเป็นคนชอบพูดเล่น สนุกสนานก็กลายเป็นคนซีเรียจริงจัง แต่สำหรับผมชีวิตไม่เคยเปลี่ยนไป ยังทำตัวเป็นนักกิจกรรมต่อไปและปีนั้นก็ทำหน้าที่เป็นประธานเชียร์ ซึ่งผมเองเป็นคนแต่งเพลงบวมของคณะ แพทยศาสตร์ชั้นมาใหม่ แทนเพลงเดิมที่เข้ากับเพลงบวมของคณะ แพทยศาสตร์ จุฬาฯ แต่ยังใช้เอกลักษณ์เดิมคือ BOOM BAKA ขึ้นต้น แล้วตามด้วยเนื้อหาใหม่ที่มีท่อนบวมที่สำคัญตอนจบคือ I can far than you see. Medicine Songkhla La.

ตอนปี 5 ผมเป็นนายกสโมสรนักศึกษา แต่คงไม่สำคัญเท่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น คือพฤษภาคมทมิฬ 2535 เวลานั้นเป็นช่วงปิดเทอม แต่ นศพ.ปี 4-6 ยังเรียนและขึ้น Ward กัน พอช่วงกลางคืนทุกคืนเราจะมารวมตัวกันได้หอบินหลา 1 คอยกันเรื่องเหตุการณ์ สุดท้ายก็ตกลงใจกันรณรงค์ประท้วงต่อต้านรัฐบาล เดินแจกใบปลิวในเทศบาลเมืองหาดใหญ่ มีการรวมตัวเดินทางไปอ่านแถลงการณ์ประท้วงรัฐบาลที่ศาลากลางจังหวัดสงขลา สุดท้ายเหตุการณ์ก็คลี่คลายลง แต่พวกเราหลายคนยังมีความทรงจำถึงเหตุการณ์สำคัญของประเทศเราเป็นอย่างดี

ปีสุดท้ายของการเรียนแพทย์ของพวกเรา แยกย้ายกันไปเป็น Extern ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ รอบก่อนหรือรอบหลังตามที่ตั้งลงกัน ผมอยากให้คำนิยาม Extern ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ในยุคนั้นตามนี้ Extern รพ.มหาราชนครศรีธรรมราช (บู้ล้างผลาญ เพราะไม่ค่อยมี Staff ได้ทำเยอะ พวกเราต้องช่วยกันเอง) Extern รพ.ตรัง (คนสำราญงานพอสมควร เพราะเป็น รพ.ที่ Extern สนใจกันมากจนต้องจับฉลากตัดสินกัน) Extern รพ.สุราษฎร์ธานี (อยู่ดีมีสุขเพราะมี Staff ใจดีคอยดูแลความเป็นอยู่และสอน Case) Extern รพ.สงขลา (ทำงานพอสมควร วิชาการพอเหมาะเป็น รพ.ที่งานก็ไม่หนัก ที่ ๆ Staff ก็สอนพอสมควร) Extern รพ.หาดใหญ่ (งานหนัก วิชาการก็เข้มข้น เพราะเป็น รพ.ที่มีคนไข้เยอะมาก งานหนัก วิชาการก็เข้มข้น มี Conferences ตลอด)

ก่อนจบเรื่องราว ท่านที่อ่านอาจนึกภาพไม่ออกว่ารุ่นพวกเราหน้าตาเป็นอย่างไร จึงขอแนะนำตัวแทนรุ่นพวกเราที่เป็นอาจารย์ในคณะแพทยศาสตร์ ในปัจจุบันนี้ครับ ได้แก่ ภาควิชาอายุรศาสตร์ (อ.นพดล อ.พิสุทธิ์) ภาควิชาวิสัญญีวิทยา (อ.วิรัตน์ อ.ศศิกานต์) ภาควิชาศัลยศาสตร์ (อ.ฐาภรณ์) ภาควิชาสูติ-นรีเวชวิทยา (อ.ศรัณญา) ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ (อ.จารุรินทร์) ท่านเหล่านี้คงทำให้พี่ ๆ น้อง ๆ รู้จักพวกเรามากขึ้นนะครับ

ท้ายที่สุดนี้ พวกเราทุกคนขอแสดงความระลึกถึงความเมตตากรุณาของอาจารย์ทุกท่านที่สั่งสอนพวกเราให้เป็นแพทย์ที่ดีของสังคม และขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่นับถือดลบันดาลให้อาจารย์ทุกท่านและครอบครัวประสบแต่ความสุข มีสุขภาพกายใจที่สมบูรณ์แข็งแรงตลอดไป

นพ.สรรพงษ์ ฤทธิรักษา

นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด

แพทย์ ม.อ. รุ่นที่ 16

“
ความรู้สึกเมื่อนึกถึง
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
คือ คำว่า “บ้าน” ที่มีทั้งอาจารย์
รุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อน

”

บทส่งท้าย

“ความรู้สึกเมื่อนึกถึงมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คือ คำว่า “บ้าน” ที่มีทั้งอาจารย์ รุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนทั้งในคณะเดียวกันและต่างคณะ มีชาวเมืองหาดใหญ่ และผู้ป่วยทุกท่านที่เปรียบเสมือนครูของพวกเรา เมื่อระลึกถึงบ้านหลังนี้จะรู้สึกมีความอบอุ่นประทับใจในใจ ซึ่งเป็นกำลังใจที่จะเดินตามรอยพระบิดาในการถือประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่งด้วยความระลึกถึงและขอบคุณอยู่เสมอ”

พญ.ชฎาพรรณ รัตนติกานนท์ (ผึ้ง)

แพทย์ ม.อ. รุ่นที่ 16

คุณคือศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.คนแรกที่...

You are the First

หรือคุณคือศิษย์เก่าซึ่งเป็นที่ยอมรับในด้านอื่น ๆ

You receive the Recognition

ตลอดระยะเวลาเกือบ 45 ปีที่ผ่านมา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ผลิตบัณฑิตแพทย์จบออกมารับใช้ชาติและประชาชนรวม 38 รุ่นแล้ว ศิษย์เก่าเหล่านี้ทุกคนล้วนได้นำความภาคภูมิใจมาสู่คณะแพทยศาสตร์ ในฐานะที่เป็นแพทย์ซึ่ง “ยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่หนึ่ง” ศิษย์เก่าบางคนเมื่อได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลอื่น ปรากฏว่ามีประชาชนจำนวนมากนั่งรถกระบะส่วนตัวตามไปส่งถึงโรงพยาบาลแห่งใหม่ และประชาชนบางคนถึงกับยื่นขอทางสาธารณสุขจังหวัดไม่ให้อ้ายไปปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลแห่งใหม่ เพราะเป็นคุณหมอซึ่งเป็นที่รักใคร่ของประชาชนในชุมชนนั้นเป็นจำนวนมาก จึงอยากให้คุณหมอยังช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่เดิมต่อไป

ศิษย์เก่าบางคน นอกจากจะปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์แล้ว ยังปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ อีก เช่นเป็นอาจารย์แพทย์ เป็นนักวิจัย และหรือได้รับการยอมรับจากนานาชาติให้เป็นประธาน หรือนายกสมาคม (President) ขององค์กรนานาชาติเหล่านั้น ศิษย์เก่าบางคนที่รับราชการก็ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เช่น เป็นอธิบดี เป็นพลอากาศเอก เป็นศาสตราจารย์ระดับ 11 เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีศิษย์เก่าบางคนที่มีความสนใจในเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางการแพทย์ แต่กลับมีผลงานจนเป็นที่ยอมรับในแวดวงนั้น ๆ เช่น เป็นดารากล้องมืออาชีพ จนภาพต่าง ๆ ที่ถ่ายเอาไว้ได้รับรางวัลมาแล้วหลายรางวัล เป็นเจ้าของ web page ที่มียอดผู้ติดตาม (follow) มากกว่าสองแสนคน เป็นวิทยากรในเรื่องคุณภาพ (quality) ที่ถูกติดต่อรับเชิญให้ไปเป็นวิทยากรทั่วประเทศ จนไม่มีเวลาที่จะประกอบวิชาชีพเวชกรรม

กองบรรณาธิการสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. เห็นว่าศิษย์เก่าเหล่านี้อาจเป็นแรงบันดาลใจให้กับศิษย์ปัจจุบันหรือศิษย์เก่าท่านอื่น ๆ ได้ และถ้าเป็นไปได้ อยากนำเสนอเรื่องของศิษย์เก่าที่จบไปแล้วทุกคน (นับถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560 เรามีศิษย์เก่าที่จบแพทยศาสตรบัณฑิตไปแล้ว 4,055 คน)

เราเชื่อว่าศิษย์เก่าทุกคนเป็นคนดี ประพฤติดี และมีเรื่องดี ๆ ที่อยากจะเล่าสู่กันฟังกันทุกคน แต่เนื่องจากหน้ากระดาษของสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. มีจำกัดจึงคงไม่สามารถลงเรื่องของศิษย์เก่าทั้ง 4,055 คน ลงในคราวเดียวกันได้ สารศิษย์เก่าฯ จึงจะขอเริ่มด้วยการเสนอเป็นคอลัมน์ **“ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ที่น่านภาคภูมิใจ”**

ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. คนแรกที่ได้มีบทบาทและเป็นที่
ยอมรับในระดับสากล เรื่อง สุขภาพเพศนานาชาติ
ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 1

ศ.นพ.วีระพล จันทรดียิ่ง

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นรองคณบดีฝ่ายวิจัย
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

องค์การอนามัยโลกได้ขยายความของสุขภาพเพศจำแนกเป็น 3
ลักษณะ ได้แก่ ความสามารถในการแสดงออกและพอใจเรื่องทางเพศ ความ
สามารถที่จะควบคุมการมีบุตรและปราศจากโรค และความบกพร่องด้านการ
เจริญพันธุ์ ส่วนประเทศไทยได้มีการพัฒนาเริ่มต้นจากการวางแผนครอบครัว
การตั้งครรภ์และการคลอด รวมทั้งการป้องกันและรักษาโรคติดต่อทางเพศ
สัมพันธ์ ตามลำดับ

งานป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ตลอด 30 ปีเศษ เป็นการทำงานร่วม
กันทั้งองค์กรภาครัฐและองค์กรนอกภาครัฐ ส่วนสมาคมวิชาชีพและสถาบัน
วิชาการทั้งในประเทศและนานาชาติเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในด้านการวิจัยเพื่อ
ให้ได้มาซึ่งความรู้ตรงประเด็น (relevant knowledge) ความรู้ใหม่ (new
knowledge) และที่สำคัญคือผลที่ได้รับจากการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

ศาสตราจารย์นายแพทย์วีระพล จันทรดียิ่ง เป็นศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. คน
แรกที่ได้รับการยอมรับจากนานาชาติ ให้เป็นคณะผู้บริหารหรือเป็น President
ใน 3 องค์กรที่สำคัญในเรื่องสุขภาพเพศนานาชาติ ดังนี้ คือ

1. International Union against Sexually Transmitted Infections (IUSTI) โดยทำหน้าที่เป็น executive committee และ regional director of Asia Pacific region ในปี พ.ศ. 2532-2540 และ senior counselor ปี พ.ศ. 2540-2544 ตลอดจนได้รับรางวัล silver award ปีพ.ศ. 2551
2. International Society for Sexually Transmitted Diseases Research (ISSTD) ทำหน้าที่ member of board director ปี พ.ศ. 2534-2542
3. Asia Oceania Federation of Sexology (AOFS) ทำหน้าที่ Vice president ปี พ.ศ. 2545-2547 และ President ปี พ.ศ. 2547-2549 และ council member ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 จนถึงปัจจุบัน

ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.ซึ่งเป็นที่ยอมรับในด้านอื่น ๆ

ด้านการถ่ายภาพ :

นพ.ชัยสิทธิ์ รัตนชูศรี

ถาม ก่อนอื่น อยากให้คุณหมอแนะนำตัวหน่อยครับ

ตอบ สวัสดีครับ ผมชื่อ นพ.ชัยสิทธิ์ รัตนชูศรี จบแพทย-
ศาสตรบัณฑิต ม.อ. เมื่อปี 2553 เป็นศิษย์เก่ารุ่น Med 32
ปัจจุบันเป็นแพทย์ทั่วไป รับราชการที่โรงพยาบาลระโนด
อ.ระโนด จ.สงขลา ครับ

ถาม คุณหมอเริ่มสนใจการถ่ายภาพตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ

ตอบ จุดเริ่มต้นคือ ตอนแรกซื้อกล้องมาเมื่อปี 2554
เพื่อใช้ถ่ายภาพบันทึกเวลาไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ
และไว้ถ่ายกับครอบครัวบ้าง หรือถ่ายวิวทิวทัศน์บ้าง แต่
ก็ยังถ่ายไม่ค่อยเป็นครับ เวลาไปเที่ยวเราก็ได้เห็นภาพ
จากไปสการ์ด ซึ่งเรารู้สึกว่ามันสวยมาก จึงกลับมาคิดว่า
กล้องไม่ได้มีไว้ถ่ายภาพเพื่อบันทึกเหตุการณ์แต่อย่างเดียว
ถ้าคนรู้จักใช้กล้องหรือถ่ายรูปเป็น ก็คงสามารถใช้กล้องใน
การสร้างงานศิลปะหรือรูปภาพที่สวยงามได้ จึงลองฝึกถ่าย
ภาพตั้งแต่นั้นมาครับ

ถาม แล้วอะไรเป็นตัวจุดประกายให้คุณหมอส่งภาพเข้า
ประกวด จนได้รับรางวัลมากมาย

ตอบ คือผมทำงานอยู่ รพ.ระโนด จ.สงขลา ซึ่งเป็นพื้นที่
ชนบท มีสถานที่และวิถีชีวิตต่าง ๆ ของชาวบ้านให้ได้เห็น
มากมาย เวลาว่าง ๆ ผมก็จะออกไปฝึกถ่ายภาพกับกลุ่ม
เพื่อน ๆ เป็นงานอดิเรก และรู้สึกชอบและสนุกทุกครั้ง
เมื่อได้ออกไปถ่ายภาพ ส่วนตัวผมชอบถ่ายภาพทุก ๆ แนว
ครับ แต่ชอบแนววิถีชีวิตและวิวทิวทัศน์มากที่สุด หลังจาก
ฝึกถ่ายภาพมาได้ระยะหนึ่ง ผมก็เริ่มส่งภาพเข้าประกวด
ตามเวทีต่าง ๆ ครับ การประกวดเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับ
ผมและช่างภาพทุกคน และการประกวดแต่ละครั้งยังจะ
ทำให้เราได้คิดมุมมององค์ประกอบของภาพ และคิดการนำ
เสนอใหม่ ๆ เพื่อที่จะสื่อสารให้กับกรรมการและคนดูภาพ
ทุกคน และเป็นการช่วยพัฒนาเรื่องการถ่ายภาพของเรา
อีกด้วยครับ

ถาม แล้วคุณหมอได้รับรางวัลอะไรมาบ้างแล้วครับ

ตอบ รางวัลที่ได้รับจากการประกวดภาพถ่าย

1. รางวัลชนะเลิศ ถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ในโครงการภาพถ่าย แห่งแผ่นดิน 2559 (โครงการประกวดภาพถ่ายทั่วไปซึ่งถ้วยพระราชทาน ครั้งที่ 29) หัวข้อ “ตื่นตัว” กับผลงานภาพถ่าย “ตื่นตัวต่อการศึกษา”

2. รางวัลเหรียญทองแดงเกียรติยศในโครงการภาพถ่าย แห่งแผ่นดิน 2558 (โครงการประกวดภาพถ่ายทั่วไปซึ่งถ้วยพระราชทาน ครั้งที่ 28) กับผลงานภาพถ่าย “หนทางอีกแสนไกล แต่หัวใจจะไม่ท้อ”

3. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 โครงการประกวด ภาพถ่ายวิทยาศาสตร์ “วิทย์ติดเลนส์” ขององค์การพิพิธภัณฑ์ วิทยาศาสตร์แห่งชาติ หัวข้อ เกาพฤกษากับผลงานภาพถ่าย “ใกล้หมดเงา”

4. รางวัลชนะเลิศ ในโครงการประกวดภาพถ่ายจาก กลุ่ม Landscape แดนใต้ ในหัวข้อ ทะเล แดนใต้ กับผลงาน “योชิวัด”

5. รางวัลชนะเลิศในการประกวดภาพถ่ายจากกลุ่ม แลนด์ บ้างไโล่บ้างพิกัดสงขลา ในการประกวด หัวข้อ 50+ กับผลงาน “ความสุขที่พอเพียง”

6. รางวัลชนะเลิศในการประกวดภาพถ่ายจากกลุ่ม แลนด์บ้างไโล่บ้างพิกัดสงขลา กับผลงาน “แสงส่องธรรม”

7. รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 จากการประกวดภาพถ่ายวิถีชีวิตคนทะเลสาบสงขลา กับผลงานภาพ “ทอดแห”

8. รางวัลชมเชยประกวดภาพถ่ายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดพัทลุง กับผลงาน “บ้านควายน้ำ”

9. รางวัลชมเชย จากการประกวดภาพถ่ายของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม หัวข้อ พ่อลูกผูกพัน กับผลงาน “ช่วยพ่อหาปลา”

10. รางวัลชมเชย จากการประกวดภาพถ่ายของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม หัวข้อเด็กดีมีสุข กับผลงาน “หนูน้อยมโนราห์”

11. รางวัลชมเชยจากการประกวดภาพถ่าย ของสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดสงขลา หัวข้อ เล่าเรื่องดี ๆ ที่ชายแดนใต้ กับผลงาน “รามโนราห์ข้ามคลองแดน”

12. รางวัลชมเชย จากการประกวดภาพถ่ายของภาคีสังคมศึกษา Social Youth Association หัวข้อ Everybody need a break กับผลงาน “ฝัน”

13. รางวัลชมเชยประกวดภาพถ่ายวิถีชีวิตคนสงขลา กับผลงาน “ทรอยจังหู่”

ถาม อยากให้คุณหมอเลือกภาพประทับใจมาเล่าให้เราได้ฟังสัก 3 ภาพครับ

ตอบ ได้ครับ

ภาพแรก คือภาพนี้ ชื่อว่า **ต้นตัวต่อการศึกษา** (ภาพหมายเลข 1) เนื่องจากเป็นภาพที่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชวินิจฉัยตัดสินให้ได้รับรางวัลชนะเลิศโครงการภาพถ่ายแห่งประเทศไทยประจำปี 2559 ในหัวข้อ ต้นตัว นับเป็นเกียรติสูงสุดในชีวิตของผมและวงศ์ตระกูลครับ

ภาพที่สองคือ **หนทางอีกแสนไกล** แต่หัวใจจะไม่ท้อ (ภาพหมายเลข 2) ภาพนี้สื่อสารเรื่องของอุปสรรคในชีวิต และการอดทน ไม่ย่อท้อต่อการเดินทางที่ยาวไกล ภาพนี้เป็นภาพที่ผมเริ่มส่งประกวดในระดับประเทศเป็นครั้งแรก คือโครงการภาพถ่ายแห่งประเทศไทย และภาพนี้ได้รางวัลเหรียญทองแดงเกียรติยศ ในปี 2558 หัวข้อ ไกลสุดกู่ จึงเป็นเหมือนสิ่งกระตุ้นและแรงบันดาลใจในการถ่ายภาพประกวดต่อ ๆ มาของผมด้วยครับ

ภาพ “ดวงดาวนับล้าน”

ภาพสุดท้าย คือภาพนี้ครับ **ดวงดาวนับล้าน** ภาพนี้ได้รับคัดเลือกให้แสดงในนิทรรศการภาพถ่ายแห่งประเทศไทย 2559 หัวข้อต้นตา ภาพนี้ผมถ่ายในช่วงเดือนมีนาคม 2559 ตื่นมาถ่ายตอนประมาณตี 3 แล้วต้องเดินลุยน้ำเพื่อจะไปถ่ายต้นลำพู ภาพนี้จึงจะเป็นภาพที่ต้องใช้ความอดทนและความพยายามอย่างมากในการให้ได้ภาพมา เป็นภาพที่ผมภูมิใจที่ได้นำเสนอมุมมองสวย ๆ ของป่าที่ได้บ้านเราให้กับคนอื่น ๆ ทั่วประเทศที่มาชมผลงานครับ

ถาม สุดท้ายอยากให้คุณหมอช่วยฝากคำแนะนำที่เกี่ยวกับการถ่ายภาพด้วยครับ เผื่อมีศิษย์เก่าคนอื่น ๆ สนใจจะถ่ายภาพส่งประกวดแบบคุณหมอบ้าง

ตอบ ไม่ว่าจะใช้กล้องถ่ายรูปชนิดไหนผมเชื่อว่าเราก็สามารถสร้างสรรค์ภาพถ่ายที่มีคุณค่าได้ เริ่มต้นอาจจะเป็นเพียงการถ่ายภาพเพื่อบันทึก เพื่อการท่องเที่ยว แต่พอฝึกฝนจนเข้าใจการวางองค์ประกอบภาพ ทิศทางแสง อารมณ์และเรื่องราวของภาพถ่ายแล้ว จากภาพที่เราถ่ายเพื่อบันทึกธรรมดา ก็จะเปลี่ยนเป็นงานศิลปะได้ และที่สำคัญขอให้ยึดเอาพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ที่ว่า **“การถ่ายภาพเป็นงานศิลปะ เป็นของดีมีประโยชน์ ขออย่าได้ถ่ายภาพกันเพื่อความสนุกสนานหรือความสวยงามเท่านั้นจงใช้ภาพให้เกิดคุณค่าแก่สังคม ให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมงานศิลปะจะได้ช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้อีกแรงหนึ่ง”** สุดท้ายนี้ขอให้ทุกคนมีความสุขกับการถ่ายภาพครับ

(สัมภาษณ์โดย นพ.วีรพงศ์ วัฒนาวณิช)

Congratulations

1

2

3

สมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ.
ขอแสดงความยินดีกับศิษย์เก่า ม.อ. ดังต่อไปนี้

- นพ.สมชาย ศรีสมบัณฑิต ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 6 ผู้อำนวยการโรงพยาบาลตากใบ อ.ตากใบ จ.นราธิวาส ได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่นในชนบท คนที่ 43 ประจำปี 2559 ของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล
- ศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ได้รับการคัดเลือกเป็นรองอธิบดี
 1. นายแพทย์ภาณุมาศ ญาณเวทย์สกุล (รุ่น 10) รองอธิบดีกรมควบคุมโรค
 2. นายแพทย์ธนรักษ์ ผลิพัฒน์ (รุ่น 13) รองอธิบดีกรมควบคุมโรค
 3. นายแพทย์สรรพงษ์ ฤทธิรักษา (รุ่น 16) รองอธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก